Написав Діана Парипа
Четвер, 24 грудня 2015, 03:30

І знов слова лягають на папір,
З душі все виливається назовні.
А що слова? Це радість, сум, це біль,
Це вилив почуттів, що серце повне.

Для мене вірші – це не просто так,
Слова, упорядковані у рими.
Це цінне й дороге, це мій маяк,
Що світить все сильніш мені щоднини.

Для мене вірші – це є біль душі,
Це всі переживання і тривоги.
Це мої мрії, радощі мої,
Це спілкування з добрим моїм Богом.

Можливо, ще невмілі і прості
Оті рядки, що в строфи я складаю.
Пишу, як вмію, нескладні вірші,
В них – часточка мене, я точно знаю.

Навіщо це тобі? Спитає хтось.
По-іншому, я впевнена, не зможу,
І як би у життя там не прийшлось,
Для мене вірші – життєдайні роси.

Себе ніяк без них не уявлю,
Вони допомагають мені жити.
Описую в віршах життя красу
І Богу дякую за кров пролиту.

І знов слова лягають на папір…
І так хотілось би, так серце прагне,
Щоби хоча один з моїх віршів
До мого Господа когось направив.

Коли слова лягають на папір,
У серці пропадає біль і втома.
І я лечу, лечу на крилах мрій,
Лечу до неба, ввись, до слави Бога.

Щаслива, що рядки оці пишу,
Хоча прості, хоча недосконалі.
Вони дарують силу все нову,
Вони дають підкріплення йти далі.

Це – відображення мого життя,

Це мої роздуми, мої бажання,
Це внутрішнього світу розкриття,
І мрії, і думки, і сподівання.

І знов слова лягають на папір…
І знов, і знов, а я така щаслива…
Я дякую, Небесний Батьку мій,
Що ці рядки творити даєш сили.

28.07.2006